

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **E.J.**,
skazanego za czyn z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 30 grudnia 2025 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 24 kwietnia 2025 r., III Ka 4/25,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Leżajsku
z dnia 4 listopada 2024 r., II K 70/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego E.J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 kwietnia 2025 r., III Ka 4/25, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Leżajsku z dnia 4 listopada 2024 r., II K 70/24, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa E.J., który został uznany za winnego czynu z art. 156

§ 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., za który wymierzono mu prawomocnie karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres dwóch lat próby.

Wnosząc kasację obrońca zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego, utrzymujący w mocy wyrok Sądu I instancji, i zarzucił: *„rażącą obrazę prawa procesowego, która to mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k., w sytuacji gdy w ocenie Skarżącego zupełnie pominięto i nie nadano właściwego znaczenia okoliczności wynikającej z przeprowadzonych dowodów w sprawie, a dot. złożonych zeznań kluczowego dla sprawy świadka w osobie P.K. (syn pokrzywdzonego), a konkretnie ten dowód w ocenie Skarżącego został przez Sąd I Instancji oraz następnie II Instancji dowolnie oceniony (w postępowaniu przed Sądem I Instancji brak było przesłuchania ww. kluczowego świadka i to po uprzednim uchyleniu wyroku i przekazaniu do ponownego rozpoznania sprawy po raz pierwszy przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie), a jedynie odczytano zeznania (a które to zeznania są mało wiarygodne, niespójne i pozostają w sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a ponadto świadek to syn pokrzywdzonego mający ewidentny interes w korzystnym zakończeniu sporu zainicjowanego przez ojca), a co istotne nie dokonano konfrontacji z oskarżonym oraz innymi świadkami słuchanymi w sprawie, a dowód ten nie koresponduje m.in. z dokumentacją medyczną jednakże niekompletną (wnioski z lektury opinii biegłego sądowego), w sytuacji zaistnienia licznych wątpliwości wynikających z relacji pozostałych świadków zeznających w sprawie w całości na korzyść E. J., tj. w osobach: S.Z., Z.Z., G.Z., a korespondujących także z treścią opinii sądowej wydanej w toku sprawy na okoliczność przyczyn i czasookresu powstania urazów pokrzywdzonego oraz dla przyjętej narracji pokrzywdzonego powiązanego rodzinnie z ww. świadkiem, w sytuacji gdy tymczasem Sąd I Instancji oraz także i II Instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego w sposób prawidłowy i wnikliwy, pomijając potrzebę ustalenia najistotniejszych okoliczności w sprawie. Nadto, podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji nie wyczerpał dostępnych możliwości dowodowych w*

celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane i przedstawione w uzasadnieniu wyroku ustalenia faktyczne obarczone zostały tym samym błędem i nie uwzględniają całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe nie wyjaśniło istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i wątpliwości wynikających z lektury uzasadnienia wyroku Sądu II Instancji dla przypisywanego oskarżonemu przestępstwa”. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej pozostawienie bez rozpoznania jako niedopuszczalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja okazała się niedopuszczalna, dlatego też Sąd Najwyższy pozostawił ją bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Jednocześnie zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k., do którego odsyła powołany art. 530 § 2 k.p.k., odmowa przyjęcia środka odwoławczego następuje m.in. jeżeli jest on niedopuszczalny z mocy ustawy. Kasacja obrońcy skazanego E.J. została przyjęta do rozpoznania zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Rzeszowie (k. 11 akt WKK). Z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k., pomimo formalnego przyjęcia kasacji, Sąd Najwyższy nie jest zwolniony od obowiązku zbadania czy kasacja odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., w tym czy jest dopuszczalna w świetle obowiązującego prawa – art. 429 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 lipca 2024 r., IV KK 246/24).

W tej sprawie wobec E.J. prawomocnie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie nie dotyczy jedynie tzw. kasacji nadzwyczajnej oraz kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 2 i § 4 k.p.k.). Kasacja obrońcy skazanego nie zawierała zarzutów wskazujących na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Jedyny zarzut kasacji dotyczył nierzetelnej kontroli odwoławczej i nie był on ani formalnie (poprzez literalne wskazanie w treści), ani merytorycznie zarzutem wskazującym na uchybienia o randze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Dlatego też kasację obrońcy skazanego należało uznać za niedopuszczalną, a w konsekwencji pozostawić bez rozpoznania z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[r.g.]